

له تاسو مخکې په خلکو کې یو پاچا و او یو جادوگر یې درلود

له صهیب رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمایلي: "له تاسو مخکې په خلکو کې یو پاچا و او یو جادوگر یې درلود، کله چې جادوگر بوډا شو، نو پاچا ته یې وویل، زه بوډا شوی يم، یو هلک راولېږه چې جادو ورزده کړم، نو پاچا هغه ته یو هلک ورولېږه چې زده کړه ترې وکړي، د هلک په لاره کې یو راهب و، کله به چې په لار تېرېده هغه سره به یې ناسته کوله او خبرې به یې ترې اورېدې تر دې چې ترې اغېزمن شو، نو همداسې به یې کول چې جادوگر ته د تلو پر مهال به له راهب سره کښېناسته، کله به چې جادوگر ته ورغی هغه به ووايه، نو راهب ته یې له جادوگر څخه شکایت وکړ" هغه ورته وویل: کله چې له جادوگر څخه وپېږدې ورته وایه چې کورنۍ اېسار کړی وم، او که له کور څخه دې وپېرې درلوده ورته وایه چې جادوگر اېسار کړی وم" په همدې حال کې گوري چې یوه ورځ یو لوی ځناور خلک اېسار کړي او ترې تېرېدلای نه شي، نو وپې وویل: نن به پوه شم چې جادوگر په حقه دی که راهب؟ نو یوه تېره یې راواخېسته، او وپې وویل: ای الله، که د راهب لاره تاسو ته د جادوگر په پرتله خوښه وي. "نو دا څاروی ووژنه، ترڅو خلک تېر شي، بیا یې وویشت تر دې چې ووژل شو او خلک تېر شول، بیا راهب ته ورغی او خبر یې کړ، راهب ورته وویل: ای بچیه، ته نن له ما څخه غوره یې. ستا معامله هغه ځای ته رسېدلې ده چې زه یې گورم او دا چې ته به ازمايل کېږې، نو که ازمايل شوې زما په اړه هېچا ته مه وایه، پدې وخت کې به هلک ږانده او برگی ناروغان رغول او د هر ډول ناروغیو درملنه به یې کوله، بیا د پاچا یو درباري و چې ږوند شوی و هغه خبر شو او ډېرې ډالۍ ورته راوړې، وپې وویل: که ته ما روغ کړې نو څه چې دلته دي ټول ستا دي" هغه وویل: "زه هېچا ته شفا نه ورکوم؛ یوازې الله شفا ورکوونکی دی، که ته په الله ایمان راوړې، زه به له الله څخه سوال وکړم نو هغه به تا روغ کړي." هغه په الله ایمان راوړ، او الله روغ کړ، بیا هغه پاچا ته لاړ او له هغه سره د پخوا په څېر کښېناست، پاچا ترې وپوښتل: "چا دې دید بېرته درکړ؟" هغه ځواب ورکړ: زما رب، هغه وویل: آیا ته له ما پرته بل رب لري؟ هغه وویل: زما رب او ستا رب الله دی، هغه راوینوه شکنجه یې کړ تر دې چې د هلک په اړه یې خبر کړ، هلک راوستل شو، پاچا ورته وویل: ای بچیه، ستا جادو دومره حد ته رسیدلی چې ته ږوند او برگی ناروغ رغولی شي، او داسې او داسې کارونه کوې، هغه وویل: زه هیڅوک نه شم رغولی، دا الله دی چې شفا ورکوي، نو هغه یې دومره شکنجه کړ تر دې چې راهب یې وروښود، راهب راوستل شو او ورته وویل شو چې: "له ایمان څخه واوره." هغه انکار وکړ، پاچا اړه راوغوښته او د هغه په سر یې کېښوده او هغه یې دوه ټوټې کړ، تر دې چې دواړه ټوټې په ځمکه ولوېدې، بیا د پاچا ملگری راوستل شو او ورته وویل شول: "ایمان دې پرېږده." خو هغه انکار وکړ. نو د هغه په سر یې هم اړه کېښوده او هغه یې دوه ټوټې کړ تر دې چې دواړه ټوټې پر ځمکه پرېوتې، بیا هلک راوستل شو او ورته وویل شول: "خپل دین دې پرېږده،" خو هغه انکار وکړ، نو هغه یې د خپلو ملگرو یوې ډلې ته وسپاره او ورته یې وپې وویل: "هغه فلاني غره ته یې وځېږوئ، نو کله چې ته د غره څوکې ته ورسېدې، که له خپل دین څخه یې لاس واخېست ښه ده؛ که نه نو ښکته یې وغورځوئ" دوی له ځان سره بوتې او غره ته وختل، هلک وویل: "ای الله! څنگه چې غواړې له دوی مې وساته؟" نو غر ولږځېد او دوی ترې کولي شول، هلک بېرته پاچا ته راغی، پاچا وویل: ستا ملگرو څه وکړل؟ هغه وویل: الله تعالی زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شو، نو هغه یې د خپلو ملگرو یوې ډلې ته وسپاره او وپې وویل: دا واخلي په کېښتۍ کې یې کېښتۍ یې سپور کړئ او د سمندر منځ ته یې بوځئ، که له خپل دین څخه یې لاس واخېست ښه ده، که نه نو له وغورځوئ، دوی همداسې وکړل، هلک وویل: ای الله! زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شه لکه څنگه چې ته غواړې. نو کېښتۍ پر دوی واوخته او دوی ډوب شول، هلک بېرته پاچا ته راغی، پاچا ورته وویل: "ملگرو دې څه وکړل؟" هغه وویل: "الله تعالی زما لپاره د دوی په وړاندې کافي شو." بیا یې پاچا ته وویل: "ته ما تر هغه وخته نه شي وژلی چې زما خبره ونه منې." پاچا وویل: "کومه خبره؟" هغه وویل: "خلک به په یوه ځای کې راټول کړې، بیا به ما د خرما په یو ډډ وریورته کړې او زما له ځولۍ به غشی راواخلي او په کمان کې به یې کېږدې او

ما به پرې وولې او د وېشتلو پر مهال به ووايي: بسم الله رب الغلام، يعنې د الله په نوم چې د دې هلك رب دى، نو بيا به زه ووژل شم" نو همغه و چې خلك يې په يو ځاى كې راټول كړل او هغه يې د ونې د تنې پورې په دار وځړاوه، بيا يې د هغه له چاټې غشى راوويست، په كمان كې يې كېښود او ويې ويل: "د الله په نوم، چې د دې هلك رب دى" بيا يې پرې وويشت، نو غشى يې په تور او سپين كې ولگېده، نو هلك په تور او سپين لاس كېښود او مړ شو، همغه و چې خلكو وويل: مور د هلك په رب ايمان راوړى، مور د هلك په رب ايمان راوړى، مور د هلك په رب ايمان راوړى، نو يو څوك پاچا ته راغى او ورته يې وويل: هغه څه وشول چې تا ترې وېره درلوده، ټولو خلكو ايمان راوړ" نو امر يې وكړ او خندقونه وويستل شول او اور پكې بل كړى شو، او ويې ويل: څوك چې له خپل دين څخه نه اوږده نو پكې يې وسوځوئ، او يا به ورته ويل كېدل چې ځان وروغورځوه، نو همداسې يې وكړل، تر دې چې يوه ښځه راوستل شو او هغه كوچنې ماشوم ورسره و، نو زړه نازړه شوه چې "اور ته ځان وغورځوي كنه، نو ماشوم ورته وويل: اى مورجانې صبر وكړه، ته په حقه يې

[صحيح دى] [مسلم روايت كړى دى]

نبي ﷺ خبر وركړى چې په پخوانيو امتونو كې يو پاچا و، او هغه يو جادوگر درلود، كله چې جادوگر زور شو، پاچا ته يې وويل: زه زور شوى يم، نو يو ځوان راولېږه تر څو هغه ته جادو ورزده كړم. پاچا يو ځوان جادوگر ته واستاوه چې زده كړه ترې وكړي، د هلك په لاره كې يو راهب و چې له هغه سره به كېښناسته او دهغه خبرې به يې اورېدې، نو خوښې يې شوې، نو هر ځل به چې د جادوگر پر لور تللو له راهب سره به كېښناسته، خو كله به چې ناوخته ورسېده، جادوگر به واهه، نو هغه دا خبره راهب ته وكړه. راهب ورته وويل: كه له جادوگره وپېږدې، وايه كورنۍ مې اېسار كړى وم، او كه له كورنۍ وپېږدې، وايه جادوگر اېسار كړى وم، نو دى په همدې حال كې و چې يوه ورځ يې يو لوى حيوان وليد چې خلك يې د لارې تېرېدو ته نه پرېښودل، نو ويې ويل: نن به معلومه كړم چې جادوگر غوره دى كه راهب؟ نو يوه ډېره يې راواخيسته او ويې ويل: اې الله! كه د راهب كار تا ته د جادوگر له كاره غوره وي، نو دا حيوان ووژنه تر څو خلك تېر شي، نو په ډېره يې وويشت او حيوان يې وواژه او خلك تېر شول، بيا راهب ته ورغى او كېسه يې ورته وكړه، راهب ورته وويل: اې زويه! ته نن ورځ له ما څخه غوره يې، او داسې مقام ته رسېدلى يې چې زه يې وينم، نو وازمويل شوې، ما چاته مه ښايه، هلك به پرانده او د جذام ناروغان رغول او د الله په اجازه به يې د خلكو د بېلابېلو ناروغيو درملنه كوله، د پاچا يو نږدې كس چې ږوند شوى و خبر شو، نو له ډېرو ډاليو سره هلك ته ورغى او ورته ويې ويل: دا ټولې ډالۍ ستا دي، كه ته ما روغ كړې. هلك وويل: زه څوك نه رغوم، بلكې الله شفا وركوي، نو كه ته په الله ايمان راوړې، زه به دعا وكړم او الله به دې روغ كړي، نو په الله يې ايمان راوړ او الله روغ كړ، بيا پاچا ته ولاړ او لكه مخكې به چې كېناسته، ورسره كېناست، پاچا ترې وپوښتل: چا دې سترگې بېرته درته راوگرځولې؟ هغه وويل: زما رب، پاچا وويل: ايا ستا لپاره له ما څخه پرته بل رب هم شته؟ هغه وويل: زما رب او ستا رب الله دى. پاچا هغه ونيوه او تر هغه وخته يې ځوراوه تر څو هلك يې ور وښوده، هلك راوستل شو، پاچا ورته وويل: زويه! ته په جادوگرۍ كې داسې مرحلې ته رسېدلى يې چې پرانده او د جذام ناروغان رغوي، او بېلابېل كارونه كوي. هغه وويل: زه څوك نه رغوم، بلكې الله شفا وركوي، نو پاچا راوښووه او تر هغه وخته يې ځوراوه چې راهب يې ور وښود. راهب راوستل شو او ورته وويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه ونه منله. نو آره يې راوغوښته او د هغه د سر په منځ يې كېښوده او دوه نيمه يې كړ. بيا د پاچا نږدې كس راوستل شو او ورته وويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه هم ونه منله، نو د سر په منځ يې ورته آره كېښوده او دوه نيمه يې كړ. بيا هلك راوستل شو او ورته ويل شول: له خپل دين څخه تېر شه، خو هغه ونه منله، نو هغه يې خپلو ځينو كسانو ته وسپاره چې د دريو او لسو تر منځه وو. ويې ويل: فلاني او فلاني غره ته يې يوسئ، غره ته يې پورته كړئ، كله چې پورته څوكي ته ورسېدئ، نو كه له خپل دين څخه وگرځيد (پرې يې ردئ) كنه راويې غورځوئ، نو هلته يې بوته او غره ته يې وځېړاوه. هلك وويل: اې الله! څنگه چې غواړې له دوى څخه مې وساته، نو غره په شدت وپړخېد، هغوى ترې ولوېدل، او هلك په سلامتۍ سره د پاچا مخې ته راغى. پاچا ترې وپوښتل: ستا په ملگرو څه وشول؟» هلك وويل: زه الله له هغوى څخه وساتلم. نو خپلو ځينو كسانو ته يې وسپاره، او ويې ويل: دى يوسئ او په كوچنۍ كېښتۍ كې سپور كړئ، د درياب منځ ته يې ورسوئ، كه له خپل دين څخه تېر شو، خوشې يې كړئ، كه نه، په بحر كې يې وغورځوئ.» هغوى هلك كېښتۍ كې سپور كړ، هلك وويل: «اې الله! زما ساتنه وكړه د هغوى پر وړاندې لكه څنگه چې غواړې، نو كېښتۍ چپه شوه، هغوى ډوب شول، او هلك په سلامتۍ د پاچا مخې ته راغى. پاچا ترې وپوښتل: ستا په ملگرو څه و شول؟ هلك وويل: زه الله د هغوى څخه وساتلم، بيا هلك پاچا ته وويل: ته ما نه شپې وژلى، تر څو هغه كارونه ترسره كړې چې زه يې درته وايم. پاچا وويل: هغه څه دي؟ هلك وويل: خلك په يوه لوړه سيمه كې راټول كړه، او ما د ونې پر ډډ په دار وځړوه، بيا زما له ځولا يې غشى راواخله، په كمان كې يې كېږده، او ووايه: د الله په نوم، هغه ذات چې د دې هلك رب دى، بيا پرې ما ووله، نو

که ته داسې وکړې، زه به ووژل شم، نو خلک یې راټول کړل، هلک یې د ونې پر تنې وځړاوه، غشی یې راواخېست، په کمان کې یې کېښود، بیا یې وویل: د الله په نوم چې د دې هلک رب دی، بیا یې پرې هلک وویشت، غشی د هلک د سترگو او غور تر منځه ځای کې ولگېد، نو هلک په تور اوسپن لاس کېښود او مړ شو. خلکو وویل: مور د هلک په رب ایمان راوړی، مور د هلک په رب ایمان راوړی، مور د هلک په رب ایمان راوړی، نو پاچا ته خلک راغلل او ورته وویل شو، له څه نه چې وپریږې همسې وشول؟ په الله قسم، پر تا هغه څه وشول چې ته ترې وپریږې، هغه دا چې خلک ټول د هلک پیروان شول او د هغه په رب یې ایمان راوړ. نو پاچا امر وکړ چې د لارو په دروازو کې دې لوی اورده خندقونه وکېنل شي، نو اور پکې بل کړی شو، بیا یې وویل: څوک چې له خپل دین څخه نه ګرځي، هغه پکې وغورځوي، نو هغوی هغه څه وکړل چې پاچا یې امر کړی و، تر دې چې یوه ښځه راغله او له ځان سره یې یو ماشوم درلود. هغه ودرېده، نو ځای پر ځای ودرېده او اور ته له ننوتلو یې کرکه وکړه، نو ماشوم یې ورته وویل: ای مورې! صبر وکړه، بېشکه ته پر حقه یې

<https://sunnah.global/hadeeth/ps/show/3303>

النجاه الخيرية
ALNAJAT CHARITY

